

Απόστολος Καλαμογιώργος

Το Περιβόλι του ουρανού

Ο Απόστολος Καλαμογιώργος γεννήθηκε και ζει στον Βόλο. Είναι τελειόφοιτος του Ελληνικού Ωδείου Αθηνών. Συνεργάστηκε ως δημοσιογράφος με τις εφημερίδες ΑΝΟΙΧΤΗ ΓΡΑΜΜΗ - ΜΑΓΝΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ. Από το 1995 συνεργάστηκε με την ΕΡΑ ΒΟΛΟΥ και την ΕΡΑ ΣΠΟΡ με εκπομπές, ανταποκρίσεις και μεταδόσεις αγώνων στη Θεσσαλία.

Απόστολος Καλαμογιώργος

Το Περιβόλι του ουρανού

Απόστολος Καλαμογιώργος, «Το περιβόλι του ουρανού»

ISBN:

Απρίλιος 2017

© schooltime.gr για την παρούσα έκδοση

© Απόστολος Καλαμογιώργος

Εκδοτική επιμέλεια - Σελιδοποίηση: Γιώργος Β. Σκάθαρος

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Εκδόσεις schooltime.gr

Φιλολογική επιμέλεια: Άρης Ιωαννίδης

Εκδόσεις schooltime.gr, Σειρά «Λογοτεχνία»

Τηλ.: 6977554086

Ηλεκτρονική επικοινωνία: info@schooltime.gr, publications@schooltime.gr

website: www.schooltime.gr

Με τη σύμφωνη γνώμη του Εκδότη και του Συγγραφέα, το παρόν έργο διατίθεται στο κοινό δωρεάν σε μορφή ψηφιακού βιβλίου (pdf) αποκλειστικά μέσω του δικτυακού τόπου schooltime.gr.

Επιτρέπεται η αναπαραγωγή του έργου – ολική, μερική ή περιληπτική – η διανομή και η παρουσίασή του στο κοινό κατόπιν έγγραφης άδειας του Εκδότη και υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: Αναφορά των δημιουργών - πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση, όχι παράγωγα έργα.

«Το περιβόλι του ουρανού» ήταν μία μπουάτ στην Πλάκα της Αθήνας στη δεκαετία του '70. Σήμερα είναι ρεμπετάρικο, στην ίδια θέση απέναντι από την Πύλη του Ανδριανού. Αυτό το κέντρο διασκέδασης ήταν η αφορμή της συγγραφής αυτής της αληθινής ιστορίας, με πραγματικά γεγονότα και αληθινούς ήρωες.

Επειδή στη ζωή πολύ συχνά αναπολούνται μνήμες που έχουν χαράξει σαν κοφτερό ξυράφι τη διαδρομή της, θέλησα μέσα από αυτή την ιστορία να μεταφέρω τις στιγμές και τις σκηνές που έζησε εκείνη την περίοδο ένας νεαρός φοιτητής Ωδείου. Όχι φυσικά στο συγκεκριμένο μαγαζί, το οποίο τελικά δεν είχε την τύχη να το επισκεφτεί – ούτε καν σαν θαμώνας - αλλά την αγωνία, το άγχος και την προσμονή της μεγάλης ευκαιρίας. Κανείς, βέβαια, δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα, αν αυτή η μεγάλη ευκαιρία θα 'βγαινε σε καλό η σε κακό ή τι θα 'ταν αν ακολουθούσε άλλο δρόμο στη ζωή του.

«ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ»

-Όπως είπαμε, έτσι; Μην ξεχάσεις στο «Περιβόλι τ' ουρανού», την Πέμπτη.

-Ναι... ναι, θα έρθω κύριε, σας ευχαριστώ.

Ο κομφοντυμένος κύριος άνοιξε την πόρτα της μεγάλης αίθουσας του Ωδείου, χαιρέτησε τον δάσκαλο και έφυγε.

Ο νεαρός φοιτητής δεν μπορούσε να πιστέψει τι του συνέβαινε.

-Εσύ δάσκαλε, τι λες; Να πάω;

-Μη το συζητάς! Είναι καλό μαγαζί και ο Γιώργος αξιόλογος καλλιτέχνης. Θα σε βοηθήσει πολύ. Είδες ο Δημήτρης...

Κρύος ιδρώτας... Πώς να το πει στη μάνα του, στο τηλέφωνο της Τρίτης. Το σίγουρο είναι ότι θα είχε αντιρρήσεις. Τέτοια πράγματα ούτε που τα συζητούσε. Από καθηγητής ωδικής, τραγουδιστής. Μπερδεύεται στη μεγάλη πρόκληση, αλλά από την άλλη μήπως είναι η μεγάλη ευκαιρία της ζωής του;

«Λίγες ευκαιρίες παρουσιάζονται στη ζωή» λέει ο λαός. Αν τις αρνηθείς, τις κλωτσήσεις, θα σε αρνηθούν κι αυτές.

Τελείωσε το μάθημα, μετά από μια κουραστική μέρα, με δουλειά από το πρωί στις 6 και μετά σχολείο μέχρι τις 9.

-Πάμε MINION στο roof garden, είπε η Κυριακή από την Κύπρο, μία πολύ ωραία κοπελιά γύρω στα 1.80, με πλούσια μακριά μαλλιά, που σπούδαζε αρμονία.

ΤΟ ΜΙΝΙΟΝ

Ήταν μελαχρινή, με ένα μεγάλο εκφραστικό χαμόγελο κι ένα όμορφο και συνάμα πολύ γλυκό πρόσωπο.

-Ναι, ναι θα έρθει και ο Κώστας, θα πάμε όλοι μαζί.

Τα τραπέζια ήταν γεμάτα. Πλήθος νεαρόκοσμου απολάμβανε μία από τις τελευταίες καλοκαιρινές ημέρες στην πιο ωραία περίοδο για την Αθήνα αλλά και για την Ελλάδα. Μόλις και μετά βίας βρήκαν ένα τραπέζι για να κάτσουν.

Κάθε μέρα η ίδια διαδρομή. ΠΑΤΗΣΙΑ – ΟΜΟΝΟΙΑ με τον ηλεκτρικό και από εκεί ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ – ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ – ΔΙΔΟΤΟΥ στα ΕΞΑΡΧΕΙΑ. Στον αριθμό 53 ένα ψηλό παλιό αρχοντικό σπίτι με την ταμπέλα στην βαριά ξύλινη εξώπορτα «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1919».

«ΜΗ ΧΤΥΠΙΑΣ»

Ο μικρός έφυγε από το δωμάτιο των επισκεπτών και κατέβηκε στην κουζίνα. Άνοιξε το μεγάλο ραδιόφωνο μήπως πετύχει κανένα απ' αυτά τα τραγούδια που του άρεζαν... Αγαπημένος του τραγουδιστής ο Μητσιάς με το «Μη χτυπάς» και το «Κοίταξε να δεις».

Τα είχε μάθει τόσο καλά αυτά τα τραγούδια που, όταν με τους γονείς του καμιά φορά πηγαίνανε επισκέψεις, τον φωνάζανε να τραγουδήσει ιδίως το «κοίταξε να δεις».

Τελικά, είναι κάτι τραγούδια που «στοιχειώνουν» εποχές. Και μετά τα παίρνεις και τα κουβαλάς πάντα μέσα σου. Το πρώτο τραγούδι που αγάπησε ήταν το «Μη χτυπάς». Το άκουγε στο ραδιόφωνο και το σιγοτραγουδούσε. Με την αφέλεια του παιδιού που αγνοεί ποιο κλειδάκι ανοίγει μια πόρτα κλειστή.

-Γιατί σ' αρέσει αυτό το τραγούδι;

-Δεν ξέρω... μου πάει. Ο Μανώλης είναι τόσο μελωδικός...

Μ' αυτό το τραγούδι πίστευε ότι θα πετύχει τους στόχους του, ότι θα κατακτήσει το όνειρο του, ήθελε να γίνει τραγουδιστής.

Η μητέρα όμως;

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

-Μητέρα φεύγω, ετοίμασε τα πράγματα μου, αύριο πρέπει να είμαι στην Αθήνα. Με περιμένουν στη Λυκόβρυση, έχω ραντεβού με τον διευθυντή της εταιρείας.

Είχε τελειώσει το γυμνάσιο, είχε δώσει εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο, όπου δεν πέτυχε και εργαζόταν σε μεγάλο εργοστάσιο της περιοχής του περιστασιακά. Είχε όμως ένα ατού. Το ταλέντο του, τη φωνή του. Σ' αυτήν επένδυε τα όνειρα του. Με σπουδές στη μουσική στο μικρό ωδείο της πόλης του, είχε αποκτήσει προσβασιμότητα σε κεντρικό Ωδείο ανώτερων θεωρητικών. Από εκεί αποφοιτούσαν οι καθηγητές Ωδικής στα σχολεία.

-Είναι αλήθεια; Τα έχεις κανονίσει όλα; ψέλλισε σαστισμένη η μητέρα, μη μπορώντας να πιστέψει ότι στα δεκαοκτώ ο γιος της θα έφευγε στην πρωτεύουσα, χωρίς ωστόσο να έχει εξασφαλιστεί η επιτυχία της απόφασής του.

Αναστέναξε, ανασηκώνοντας τους ώμους.

-Ναι, ναι, θα με προσλάβουν στα Κεντρικά γραφεία και το απόγευμα θα σπουδάζω στο Ωδείο και θα γίνω καθηγητής Ωδικής.

Όλα τα είχε κανονίσει. Που θα πάει, που θα μείνει, ποιον θα συναντήσει ακόμη και σε ποιο Ωδείο θα κάνει την εγγραφή του. Ήταν συνειδητοποιημένος, ώριμος στη σκέψη του, παρότι έφηβος και πανέτοιμος ν' αντιμετωπίσει τις δυσκολίες που θα συναντούσε.

Πίστευε ότι είχε βάλει μια τάξη στη ζωή του, πως είχε χαράξει πορεία. Όλα από τώρα και στο εξής θα πήγαιναν σύμφωνα με το πρόγραμμα, θ' ακολουθούσαν το νοητικό του σχεδιάγραμμα. Τίποτα και κανείς δε θα μπορούσε να ανατρέψει το ρου της προσωπικής του ιστορίας. Ή, τουλάχιστον, αυτό πίστευε.

Το τραίνο έφευγε στις 7 το απόγευμα του Σεπτεμβρίου. Στο σταθμό ήταν μαζεμένοι όλοι. Ο πατέρας, η μητέρα, η αδελφή και τον ξεπροβόδιζαν με γέλια και με κλάματα.

Πρώτη φορά αυτή η διαδρομή από την πόλη στην πρωτεύουσα. Το βράδυ είναι πολύ περίεργα μέσα στα τραίνα. Περίεργα πρόσωπα, περίεργες εκφράσεις, περίεργοι άνθρωποι.

Παρότι σκοτεινίασε κοντά στον Μπράλο, εκείνος έβλεπε παντού φως, αφού η ζωή ήταν μπροστά του, όσο ποτέ λαμπερή. Το αστραφτερό μισοφέγγαρο, που εγκαινίαζε την καινούρια μέρα, κρεμόταν στον ουρανό της Στερεάς Ελλάδος. Η τρυφερότητα πλανιέται στον χώρο. Ένα γέλιο ξεχύνεται από μέσα του. Και η ευτυχία κοιτάζει δειλά από το παράθυρο...

Έψαχνε πολλή, πολλή ώρα να βρει που να κάτσει. Ήταν όλα γεμάτα, και μια θέση που βρήκε, ήταν δίπλα από έναν, που τον κοίταξε περίεργα. Προτίμησε να συνεχίσει να ψάχνει...

Βρήκε ένα άδειο κουπέ, με πόρτα συρόμενη, αυτά που έχουν μέσα τους τις αντικριστές θέσεις. Είχανε βγάλει τις θέσεις, και ήταν κενό, και άδειο. Είχε μέσα ένα ξύλινο πράγμα, σαν σεντούκι, που όταν το άνοιξε είχε κάτι εργαλεία μέσα. Στην απέναντι μεριά, είχε κάτι σαν μικρό πάγκο. Αποφάσισε να κάτσει εκεί για το ταξίδι του.

Ξάπλωσε πάνω στο ξύλο και σκεπάστηκε με ένα παλιό μπουφάν. Από τη χαραμάδα του παραθύρου μπήκε το σφύριγμα του τραίνου. Οι κολλημένες στο τζάμι εικόνες άρχισαν να φεύγουν προς τα πίσω, ανάποδα, όπως καθόταν κι εκείνος στη θέση του. Ύστερα κοίταξε το ρολόι του και αποκοιμήθηκε.

Συνήθως φοβόταν το σκοτάδι, ή τουλάχιστον δεν ένιωθε τόσο άνετα όταν το φως στο δωμάτιό του έκλεινε κι έμενε μόνος του να ερευνά στο μισοσκοτάδο από τη φωλιά του κρεβατιού του.

Τον ξύπνησαν οι μυρωδιές από τα σουβλάκια των πλανοδίων στη Λειβαδιά, που κρεμόταν στα παράθυρα του τραίνου για να πουλήσουν τα εδέσματά τους. Καθισμένος δίπλα στο παράθυρο κοιτούσε τους επιβάτες να επιβιβάζονται και να αποβιβάζονται στις αποβάθρες των σταθμών. Μέσα στο μισοναρκωμένο μυαλό του, τον πείραζε η βαριά μυρωδιά από τα καυσαέρια, το μπερδεμένο ποδοβολητό στους διαδρόμους, η ταλαιπωρία των ανθρώπων.

Το ταξίδι ήταν αγχωτικό και φάνταζε υπερβολικά αργό. Το τραίνο είχε φθάσει στην Αθήνα χαράματα. Κόσμος, πολύς κόσμος άρχισε να πηγαίνει στις δουλειές του πρωί – πρωί. Έξω από το παράθυρό του τα φώτα της πόλης, εκατοντάδες κίτρινα φωτάκια σπαρμένα μέσα στο μαύρο.

Πολλές απορίες δημιουργούνται στο μυαλό του. Τριγυρίζουν σκέψεις, επικρατεί σύγχυση και φόβος για το άγνωστο. Συχνά ερωτήματα που ξεπηδούν σαν τα κύματα σε μια ταραγμένη θάλασσα

«Πώς θα είναι το μέρος;»...

Το περιβόλι του ουρανού

«Θα του αρέσει;»...

«Θα του αρέσουν τα μαθήματα;»...

«Θα ταιριάζουν τελικά με τα ενδιαφέροντα του;»...

«Θα κάνει φίλους;»...

«Πώς θα είναι χωρίς τους γονείς του;»...

Όμως, σκέφτεται ότι δεν πρέπει να αγχώνεται! Όλα θα πάνε περίφημα! Το Ωδείο θα του προσφέρει μια ανώτερη μόρφωση, θα ανοίξει τους ορίζοντές του και θα τον ανεβάσει επίπεδο! Θα πρέπει να κοπιάσει και να διαβάσει να περνά τα μαθήματα και να φτάσει στον τελικό του στόχο!

Όσο για το μέρος, ε, θα το αγαπήσει όπως και να είναι, θα κάνει γρήγορα φίλιες και θα περάσει αξέχαστα χρόνια! Θα γίνει ανεξάρτητο άτομο, θα μάθει να ζει μόνος, να διαχειρίζεται χρήματα και θα πρέπει να λύνει μόνος του τα προβλήματά του. Θα είναι το πρώτο βήμα προς την ώριμη ζωή, ένα «άνοιγμα φτερών».

Ήταν αισιόδοξος, ήταν η στιγμή που τόσο καιρό ήθελε... και επιτέλους είχε φτάσει...!!!! Το μόνο που χρειάζεται είναι θετική σκέψη και αισιοδοξία!

ΣΤΟ ΤΑΞΙ

Κουρασμένος αλλά χαρούμενος βγήκε έξω από τον σταθμό, όπου μια σειρά από ταξί περίμεναν την πελατεία τους. Έριξε μια ματιά γύρω του και δεν είδε παρά τις βρόμικες, υγρές και λασπερές πλάκες του πεζοδρομίου του κεντρικού δρόμου. Η μυρωδιά του ανακάτεψε το στομάχι.

Για Πειραιά παιδιά, για Κηφισιά, για Αγία Παρασκευή, φώναζαν οι ταξιτζήδες, περιμένοντας τους ταξιδιώτες, για να τους μεταφέρουν στον προορισμό τους.

-Πού πας παλικάρι;

-Στην Ομόνοια... μου είπαν, βέβαια, ότι είναι κοντά από εδώ, αλλά έρχομαι πρώτη φορά στην Αθήνα και δε γνωρίζω που είναι.

Την πλατεία Ομοנוίας τη γνώριζε μόνο από κάποια καρτ ποστάλ που είχαν πέσει στα χέρια του και από τα ΕΠΙΚΑΙΡΑ που έβλεπε στο ΣΙΝΕΜΑ της πόλης του. Μια τεράστια πλατεία με κόσμο και πίδακες με νερό.

Είχε κανονίσει με τον παλιό του φίλο και συμμαθητή, που έμενε πλέον στην Αθήνα οικογενειακώς, να τον φιλοξενήσει για λίγες ημέρες μέχρι να δει τι θα κάνει.

Θα κατέβεις από το τραίνο, θα πάρεις ταξί, θα πας στην Ομόνοια, θα κατέβεις στον ηλεκτρικό και θα' ρθεις στα Πατήσια, Βότση 18. Αυτές ήταν οι οδηγίες που είχε.

Όμως, το πρόβλημα ήταν καταρχάς το ταξί. Έπρεπε να βρει να πάει στην Ομόνοια και μετά όλα τα άλλα. Η ώρα περνούσε και η αγωνία του μεγάλωνε. Θα υπήρχε κάποια ανταπόκριση;

Περίμενε καρτερικά με τη βαλίτσα σφιχτά στο χέρι του και ένα δέμα που του ετοίμασε η μητέρα του, δώρο για την οικογένεια που θα τον φιλοξενούσε. Νιώθει τα πάντα γύρω να γυρίζουνε. Την ταχύτητα, τη βιασύνη του κόσμου, την αδιαφορία. Μέσα στη δυσκολία του άγνωστου, προσπαθεί να βάλει σε τάξη σκέψεις και όνειρα. Νιώθει, όμως, τη δύναμη που υπάρχει μέσα μας και τη δύναμη που αντλούμε από τις δύσκολες καταστάσεις.

Η ώρα περνούσε και ταξί πουθενά, όχι ότι δεν υπήρχαν στην πιάτσα, αλλά δεν τον έπαιρνε κανείς. Όλοι ήθελαν «κούρσες» μακρινές για να κονομήσουν.

-Πού είπαμε ότι πας;

- Στην Ομόνοια κύριε, και... βιάζομαι, σας παρακαλώ.

Το περιβόλι του ουρανού

-Ωραία, φέρε τη βαλίτσα και το δέμα.

Στο ταξί περίμεναν άλλα 3 άτομα, ο καθένας προς διαφορετική κατεύθυνση που θα τους μοίραζε σαν delivery. Επιτέλους, είτε μέσα του, ο ένας σκόπελος πέρασε, για να δούμε.

Το ταξί περιπλανιόταν στους δρόμους της Αθήνας για πάνω από μια ώρα, κατέβηκαν οι 3 επιβάτες και έμεινε μόνος του.

-Για θύμισέ μου, πού πας; ρώτησε ο ταξιτζής με τη μάγκικη αθηναϊκή προφορά της πιάτσας.

-Στην Ομόνοια.

Άρχισε να φοβάται, ότι κάτι κακό θα του συμβεί, ότι εκτός από τα χρήματα που θα έδινε για μια διαδρομή κάμποσων μέτρων, δε θα τον πήγαινε στο σωστό μέρος η όπου τον βόλευε.

ΣΤΗΝ ΟΜΟΝΟΙΑ

Το ταξί σταμάτησε σε μια πλατεία με κόσμο, αλλά πουθενά πίδακες με νερό. Οι ανησυχίες του επιβεβαιώθηκαν. Ποιος ξέρει τώρα που βρισκόταν. Πώς θα πήγαινε στην Ομόνοια;

Στα μεγάλα πεζοδρόμια της πλατείας άνοιγαν τα περίπτερα, ενώ οι λιανοπωλητές έστρωναν τους πάγκους τους για τις εφημερίδες.

-Με συγχωρείτε, κύριε, μπορώ να σας ρωτήσω κάτι;

Το μισογλαρωμένο βλέμμα του μικροπωλητή τον κοίταξε λες και τον έβρισε τη μάνα του.

-Τι θες;

-Είμαι από την επαρχία, έρχομαι πρώτη φορά στην Αθήνα και θέλω να πάω στην πλατεία Ομονοίας.

Καμιά απάντηση, μιλιά δεν έβγαλε ο μακρυμάλλης και συνέχισε να τακτοποιεί τις εφημερίδες του.

Να προσέχεις γιε μου, εκεί οι άνθρωποι δε μιλούν πολύ, δεν είναι σαν εδώ τους δικούς μας, του έλεγε η μητέρα του, μια από τις πολλές συμβουλές των τελευταίων ωρών.

-Συγγνώμη κύριε, η Ομόνοια πού είναι;

Αυτή τη φορά ρωτήθηκε ο περιπτεράς μπροστά από του Μπακάκου.

-Μας δουλεύεις ρε φίλε πρωινιάτικα, άντε παράτα μας.

Γιατί τόση αγένεια, σκέφθηκε, τι είπε, ποιον πρόσβαλε, γιατί δεν τον εξυπηρετεί κανείς;

Η ανθρώπινη φύση με τη σκληράδα και την κακία της. Ξαφνικά σταμάτησε. Μια παράξενη μυρωδιά ερχόταν από το βάθος της πλατείας. Πικάντικη, ερεθιστική, ξυπνούσε μέσα του όλες τις δυνάμεις της αγωνίας. Την ένιωθε στη γλώσσα του, στο βάθος της μύτης, ακόμα και στα μάτια του. Ερχόταν από μακριά, πέρα από τη γωνία του δρόμου και ανάμεσα στον σκοτεινιασμένο ακόμη ουρανό και στο γλιστερό και βρόμικο πεζοδρόμιο, βρισκόταν εκεί, παρούσα, σαν τον κακό δαίμονα που στοιχειώνει τις νύχτες στις πόλεις.

Βάδισε προς την κατεύθυνσή της και όσο πλησίαζε, η μυρωδιά τον πλημμύριζε ολόκληρο, γέμιζε με δάκρυα τα μάτια του και τον άφηγε ακόμα πιο ανυπεράσπιστο. Στη γωνία του δρόμου κατάλαβε: μια γριά πουλούσε

Το περιβόλι του ουρανού

ψημένο καλαμπόκι. Η μυρωδιά τον είχε αναστατώσει. Ένας περαστικός στάθηκε, αγόρασε ένα καλαμπόκι και η γριά του το τύλιξε σε χαρτί.

Αναστατωμένος, στηρίχτηκε σε μια κολόνα κι έμεινε εκεί αρκετή ώρα, ανασαίνοντας ό,τι παράξενο και βαρύ από θλίψη και στεναχώρια του πρόσφερε εκείνη τη στιγμή ο κόσμος.

Η ερώτηση η ίδια.

-Εδώ είναι παιδί μου η ΟΜΟΝΟΙΑ. Πού θέλεις να πας;

-Στα ΠΑΤΗΣΙΑ γιαγιά, με τον ηλεκτρικό.

-Στα σκαλιά κάτω, αγόρι μου.

Αργότερα, ρωτώντας έμαθε γιατί δεν υπήρχαν πίδακες με νερά, αφού λειτουργούσαν κάποιες συγκεκριμένες ώρες. Η κούραση, η ταλαιπωρία, η αγωνία και η αϋπνία τον είχαν καταβάλλει. Όμως πίστευε ότι έφτασε στο τέλος. Το πολύ σε μισή ώρα θα ήταν στο σπίτι του φίλου του.

ΣΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ

Με όλη τη διαύγεια που δίνει η έσχατη αδυναμία, κατέβηκε γρήγορα τα σκαλιά στην πρώτη είσοδο που βρήκε μπροστά του και πήγε στο ταμείο.

-Ένα εισιτήριο παρακαλώ.

Ο αγουροξυπνημένος ταμίας του έδωσε το καρτελάκι και αυτός προχώρησε προς τις ράμπες. Ένα δυνατό βουητό ήχησε στα αφτιά του. Έρχεται, αυτό είναι, ένας μεγάλος ξύλινος συρμός γεμάτος κόσμο, που αλαφιασμένος έβγαινε από την κοιλιά του και έτρεχε από εδώ και από εκεί.

Άνοιξαν οι πόρτες και μπήκε μέσα. Κάθισε σ' ένα από τα καθίσματα που βρισκόταν στο παράθυρο, ενώ βόλεψε προσεκτικά τη μεγάλη καφέ βαλίτσα και το δέμα. Του είχαν πει να κατέβει μετά από τέσσερις στάσεις. Έβγαλε το χαρτί που τις είχε σημειώσει και διάβασε: ΟΜΟΝΟΙΑ – ΒΙΚΤΩΡΙΑ – ΠΛΑΤΤΙΚΗΣ - ΑΓ.ΝΙΚΟΛΑΟΣ - ΚΑΤΩ ΠΑΤΗΣΙΑ.

Ο συρμός ξεκίνησε, δίπλα του κάθισε ένας γραβατωμένος κύριος, κρατώντας μια εφημερίδα.

-Καλημέρα σας κύριε.

Ούτε μιλιά, ούτε ακρόαση.

Γιατί οι άνθρωποι εδώ δε μιλάνε; διερωτήθηκε και έστριψε την πλάτη του για να βλέπει έξω.

Ο συρμός έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα, δημιουργώντας την αίσθηση ότι κι αυτός βιαζόταν να φτάσει στον προορισμό του.

Ξαφνικά σταματάει. Πρώτη στάση σκέφτεται, έχουμε άλλες τρεις.

Είχε χαράξει για τα καλά. Τα πάντα φαινόταν πλέον καθαρά. Είχε ξεκινήσει μια καινούργια μέρα, ίσως η πιο σημαντική γι αυτόν, η αφετηρία ίσως της μετέπειτα πορείας του.

Οι πόρτες ανοίγουν – κλείνουν, μιλιά πουθενά, ενώ ο διπλανός του κύριος έχει γύρει το κεφάλι του εμπρός και συνεχίζει τον ύπνο του. Μα πώς μπορούν και κοιμούνται με τόσο θόρυβο...

Η πορεία συνεχίζεται, όλα πηγαίνουν κατ' ευχήν, ο συρμός περνά από κάποιες αρχαίες κολόνες, ενώ κάπου φάνηκε και η ΑΚΡΟΠΟΛΗ. Τι δουλειά έχει η ΑΚΡΟΠΟΛΗ στην ΠΛΑΤΤΙΚΗΣ; Ταράχτηκε, ποιον να ρωτήσει, τον συνεπιβάτη του που κοιμόταν ή τον απέναντι του που μάλλον του φαινόταν για αλλοδαπός.

Το περιβόλι του ουρανού

Ξανακοίταξε από το παράθυρο, ενώ έβγαλε και το σκονάκι με τις στάσεις. Η επόμενη θα πρέπει να γράφει ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΤΤΙΚΗΣ. Ο συρμός σταματάει και η ταμπέλα δείχνει ΘΗΣΕΙΟ.

Είχε πάρει αντίθετη διαδρομή. Τα πόδια του δεν άντεχαν άλλη ταλαιπωρία, ενώ κρύος ιδρώτας και ένα δάκρυ κύλησαν στα μάγουλα του. Αποφάσισε να πάει μέχρι το τέλος της διαδρομής και αφού τα τραίνα επέστρεφαν πάλι από την ίδια να φτάσει επιτέλους στα ΚΑΤΩ ΠΑΤΗΣΙΑ. Πέρασαν πολλές σκέψεις από το μυαλό του, αλλά το πείσμα του ήταν μεγάλο .

«Δεν μπορεί κάποτε θα φτάσω. Θα τα καταφέρω.»

Μετά από αρκετές στάσεις σε περιοχές που τις είχε ακούσει μόνο στις μεταδόσεις αγώνων από το ραδιόφωνο, ΚΑΛΛΙΘΕΑ – ΦΑΛΗΡΟ ο συρμός έφτασε στον ΠΕΙΡΑΙΑ. Το τραίνο άδειασε. Όλος ο κόσμος κατέβηκε, ενώ σαν ξυπνητήρι ο κουστουμαρισμένος κύριος ξύπνησε, χασμουρήθηκε και βήχοντας από το τσιγάρο βγήκε από την πόρτα.

Έμεινε μόνος του στο κουπέ. Σηκώθηκε και πήγε στον χάρτη που βρισκόταν πάνω από την πόρτα. Ένας υπάλληλος των ΗΣΑΠ περνούσε βιαστικά και χτυπούσε τα τζάμια των παραθύρων ίσως να ξυπνήσει κάποιον που ακόμα κοιμόταν ή κανέναν ξεχασμένο, ενώ σφύριζε δαιμόνια με την εκνευριστική σφυρίχτρα του.

-Νεαρέ, έξω, του λέει...

-Όχι, κύριε.

-Σε παρακαλώ μικρέ βγες έξω, φτάσαμε στο τέλος.

-Να σας εξηγήσω, κύριε, εγώ...

-Τι να μου εξηγήσεις, δεν καταλαβαίνεις ότι φτάσαμε στο τέρμα;

-Ναι, αλλά ξέρετε... εγώ πήγαινα στα ΠΑΤΗΣΙΑ και...

- Βγες έξω και πέρνα απέναντι να πάρεις το άλλο τραίνο που γράφει ΚΗΦΙΣΙΑ.

-Έλα, πάμε... τον παρότρυνε. «Από 'δω...»

- «Είσαι καλά;» τον ρώτησε εκείνος ανήσυχος, βλέποντάς τον να σκύβει για να μπορέσει να αναπνεύσει.

-«Ναι, μια χαρά κύριε, σας ευχαριστώ... Μόνο κουράστηκα λίγο...»

Κοντοστάθηκε. Ένωθε σαν μυριάδες μυρμήγκια να κυκλοφορούσαν πάνω κάτω στους κροτάφους του. Συνέχισε με πιο αργό βήμα. Άρχισε να κρυνώνει. Κι όμως το μέτωπο του έκαιγε. Κατέβηκε και συνέχισε να προχωρά

αποφασιστικά, σπρωγμένος από την αγωνία και το άγχος. Λαχανιασμένος και κόκκινος από τη συνεχόμενη διαδρομή και πασχίζοντας να ξανασάνει έφτασε στην απέναντι ράμπα.

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Τον υποδέχτηκαν με περισσή καλοσύνη. Άλλωστε, ήταν παιδικοί φίλοι και η γυναίκα τον ήξερε καλά. Με τον μικρό γιο της οικογένειας ήταν συνέχεια μαζί, απ' το πρωί ως το βράδυ, αφού μαζί πηγαίνανε βόλτες, μαζί έκαναν τις σκανταλιές τους, μαζί τελείωσαν το σχολείο. Και η μητέρα τους ένας άνθρωπος απ' τους μοναδικούς. Όλοι την αγαπούσαν. Πάντα γελαστή, ανοικτή καρδιά, πάντα έτοιμη να βοηθήσει τους άλλους.

-Αυτό το δεματάκι μου το έδωσε η μητέρα μου.

-Δεν ήταν ανάγκη παιδί μου, το κουβαλάς τόσες ώρες... Πώς ήταν το ταξίδι σου;

-Μην μου το θυμίζετε, θα σας τα πω άλλη ώρα.

Κάθισε να ξαποστάσει στον μικρό καναπέ.

-Θες κάτι να πεις; Καφεδάκι, νερό, οτιδήποτε;

Του πρόσφεραν μια κούπα με ζεστό τσάι. Βάλσαμο, πώς το ήθελε εκείνη την ώρα που το στόμα του ήταν στεγνό σαν παπούτσι. Έφερε την κούπα κάτω από τη μύτη. Το μύρισε με βαθιές εισπνοές. Κι ύστερα το ήπιε μονορούφι.

Την άλλη μέρα ξύπνησε από τις φωνές της λαϊκής αγοράς που γινόταν κάτω ακριβώς από το ισόγειο διαμέρισμα.

Να σηκωθώ, είπε. Ν' αρχίσω τις δουλειές της μέρας μήπως ξεχαστώ. Ο καιρός ήταν βαρύς, αλλά κι ο ήλιος δεν απουσίαζε. Ένιωθε αδύναμος και σκεφτόταν το μάκρος της ημέρας που άρχιζε.

Το ραντεβού στέφθηκε από επιτυχία. Ο διευθυντής της εταιρείας, μιλημένος με τα καλύτερα λόγια από τους αρμοδίους στην επιχείρηση, δε δίστασε να του δώσει χέρι συνεργασίας.

-Από αύριο πιάνεις δουλειά, του είπε.

Ο πρώτος στόχος είχε επιτευχθεί. Θα έβγαζε χρήματα και δε θα ζητούσε από την οικογένεια του για να σπουδάσει. Τώρα θα έπρεπε να βρει σπίτι για να νοικιάσει, πάντα κοντά στον ηλεκτρικό και να εγγραφεί στο Ωδείο.

-Όλα εντάξει, μητέρα, έπιασα δουλειά σε γραφείο και μέχρι την Παρασκευή θα έχω γραφτεί και στο σχολείο. Μη στεναχωριέσαι, όλα καλά.

-Να προσέχεις, να φυλάς τα χρήματά σου και να μην τα ξοδεύεις από εδώ και από εκεί, η απάντηση της μητέρας που σίγουρα ένωσε μεγάλη ικανοποίηση και χαρά.

-Α, και κάτι άλλο, θα με παίρνεις κάθε Τρίτη τηλέφωνο, να μαθαίνω νέα σου.

Αυτό το τηλέφωνο της Τρίτης, όμως, ήταν η αιτία που ο νεαρός φοιτητής δεν μπόρεσε ποτέ να κατακτήσει το όνειρο του. Να γίνει τραγουδιστής.

ΤΟ ΩΔΕΙΟ

Στις 15 Σεπτεμβρίου έληγαν οι εγγραφές στο Ωδείο. Έπρεπε να βιαστεί. Το απόγευμα, το πολύ αύριο έπρεπε να πάει. Στο ισόγειο του παλιού αρχοντικού ήταν η γραμματεία. Τρεις μαυροφορημένες παχουλές κυρίες πίσω από ένα μεγάλο ξύλινο γκισέ περίμεναν τους σπουδαστές.

-Τι εγγραφή θέλεις να κάνεις;

-Ξέρετε, είμαι τελειόφοιτος της μέσης σχολής μουσικής σε Ωδείο της πόλης μου και επιθυμηθώ να παρακολουθήσω μαθήματα ανώτερων θεωρητικών.

-Ωραία, σήμερα κάνουμε την εγγραφή σου και τέλος του μήνα ξεκινάς με δάσκαλο τον Μιλτιάδη Κουτούγκο.

Στο άκουσμα αυτού του ονόματος ένιωσε ένα δέος. Ο Μιλτιάδης Κουτούγκος δάσκαλός του. Του ανθρώπου που μελετούσε τα βιβλία του στο γυμνάσιο, μαθαίνοντας σολφέζ.

Βγαίνοντας από το Ωδείο, τον πλημμύρισε μια παιδιάστικη και τρυφερή αίσθηση, σαν να είχε λυτρωθεί απ' όλα, δοσμένος ολόψυχα στον ρυθμό της καινούργιας του ζωής. Κατέβηκε την Πανεπιστημίου και στη γωνία του δρόμου έστριψε και ξαναβρήκε τη μυρωδιά του καλαμποκιού. Η ίδια γυναίκα που τον είχε εξυπηρετήσει εκείνο το δύσκολο πρωινό ήταν εκεί, από το πρωί μέχρι το βράδυ. Έσκυψε και πήρε ένα καλαμπόκι, ενώ ανταπέδωσε το ευχαριστώ.

Όλα κυλούσαν ήρεμα, η δουλειά πήγαινε μια χαρά, νοίκιασε σπίτι στην Καλλάρη κοντά στη φιλική οικογένεια, γνώρισε αρκετούς συναδέλφους, έκανε παρέες με άλλα παιδιά, φοιτητές από την πόλη του και τέλος Σεπτεμβρίου ξεκίνησε τα μαθήματα.

Ήταν τόση η δίψα του και το μεράκι, που δεν μπορούσε να τον πιάσει ο ύπνος. Έφερνε στο μυαλό του όλη την περιπέτεια του ταξιδιού του, της προσαρμογής στο καινούργιο τρόπο ζωής.

Τα μαθήματα πήγαιναν πολύ καλά. ΝΤΟ-ΣΙ-ΝΤΟ-ΣΟΛ-ΜΙ και άλλες ασκήσεις σολφέζ, ιστορία μουσικής, μαθήματα πιάνου, ενώ γράφτηκε και στη χορωδία του Ωδείου. Ο μεγάλος δάσκαλος τον υπεραγαπούσε, τον αγκάλιαζε με τα σταφιδιασμένα χέρια του, λες και αγκάλιαζε τον γιο του. Στη μέση πάντα αυτός στο μεγάλο πιάνο και αριστερά και δεξιά 2 σπουδαστές.

Ο Κώστας είχε έλθει και αυτός από την επαρχία, ήταν ήδη επαγγελματίας τραγουδιστής σε διάφορα μαγαζιά της πόλης του και ήθελε να τελειοποιήσει τις γνώσεις του στη φωνητική.

Ο ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

Η πόρτα της αίθουσας του ωδείου έτριζε στο άνοιγμα της και σιγά – σιγά μπήκε ο ενδιαφερόμενος επιχειρηματίας. Είχε γίνει συνεννόηση με τον δάσκαλο η επίσκεψη του, γιατί γύρισε πίσω το βλέμμα του, του έγνεψε καταφατικά και του πρότεινε να καθίσει στην παλιά δερμάτινη πολυθρόνα δίπλα από την πόρτα.

Το μάθημα είχε τελειώσει. Η Κυριακή περίμενε απ' έξω για τον βραδινό καφέ.

-Συγγνώμη, μπορώ να σ' ενοχλήσω λίγο;

-Παρακαλώ κύριε, τι θέλετε;

-Είμαι ο ιδιοκτήτης της μπουάτ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ, εδώ πιο κάτω στην Πλάκα απέναντι από την πύλη του Ανδριανού.

-Και τι θέλετε ακριβώς;

-Έχω τις καλύτερες συστάσεις από τον δάσκαλο σου και θα ήθελα να κάνουμε ένα δοκιμαστικό την Πέμπτη το βράδυ. Θα έρθεις;

-Σας ευχαριστώ, κύριε, αλλά ξέρετε εγώ...

-Ξέρω, ξέρω. Κρίμα ένα ταλέντο σαν εσένα να μη δουλεύει σε μαγαζί. Έχεις ωραία φωνή, καλό παρουσιαστικό και έχω άκρες στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

Ένας ιδρώτας άρχισε να τρέχει από το μέτωπο, τις μασχάλες, το στέρνο. Ο νεαρός φοιτητής κοντοστάθηκε, το ψιλοσκέφτηκε και απάντησε καταφατικά.

-Μπράβο, όπως είπαμε, έτσι; Μην ξεχάσεις, την Πέμπτη στο ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ.

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Ήταν Δευτέρα βράδυ. Τελείωνε η πρώτη μέρα της βδομάδας. Αυτό το βράδυ δεν έμοιαζε σαν τα άλλα. Ανάμικτα τα συναισθήματα, πολλές οι σκέψεις, ενώ σαν φιλμ περνούσε η συνάντηση με τον μαγαζάτορα.

Είχε χαρά μεγάλη που βρέθηκε στ' ανοιχτά. Του φάνηκε ξαφνικά ο κόσμος όλος δικός του. Ήταν ελεύθερος να κάνει αυτό που ήθελε, να κατακτήσει καινούρια μέρη, να δει καινούρια πράγματα.

Χαράζει τα αποθέματα της ψυχής του. Αισθανόταν όμως και μια δόση ενοχής και αμηχανίας. Αύριο είναι Τρίτη, η μέρα που έπαιρνε τηλέφωνο τη μητέρα από το περίπτερο της γειτονιάς. Θα της έλεγε τα πάντα. Έτσι άλλωστε είχαν συμφωνήσει, έτσι έκανε μέχρι τώρα. Δεν μπορούσε να της κρύψει τίποτα. Ούτε και αυτή τη συνάντηση.

Από το μυαλό του πέρασε μια ιδέα. Να πάει στο δοκιμαστικό της Πέμπτης χωρίς να της το πει και εάν έκλεινε η δουλειά τότε να έβρισκε κάποιο τρόπο να της το έλεγε. Διαφορετικά ούτε γάτα, ούτε ζημιά. Δεν ήθελε όμως με τίποτα να ατιμάσει τη συμφωνία που είχε κάνει. Και πήρε την απόφαση να της το πει. Όχι πρώτο - πρώτο. Κάπου στη μέση για να μη φανεί κυρίαρχο νέο. Μετά από το μαγείρεμα του τραχανά που έγινε χυλός, τον ψιλοπυρετό το μεσημέρι της Κυριακής, την έξοδο το βράδυ του Σαββάτου στα Φιλαδέλφεια ακόμη και τα «πλατάρια» με κοκκινιστό της περασμένης Τετάρτης. Α, να την προσκαλέσει να 'ρθει και στην Αθήνα, όποτε αυτή θελήσει, τώρα που ηρέμησαν τα πράγματα. Και μετά να της πει και το νέο. Λίγες σταγόνες ψέμα και ένα άρωμα δικαιολογίας στον αέρα.

Ένα κομμάτι ζιλοτέιλ παίζει νευρικά στα δάχτυλα. Ένα μικρό σήκωμα του φρυδιού ζωγραφίζει δύο χαμόγελα. Μια ανάσα ζωής. Όλα αυτά έγιναν με την ψυχή στο στόμα. Το ιδρωμένο δεξί χέρι έπαιρνε τον αριθμό και το αριστερό έτρεμε, κρατώντας το ακουστικό. Στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής ακούγεται η φωνή της μητέρας. Ακούγεται απότομη, αυστηρή ή απλά του φαίνεται έτσι;

-Καλησπέρα μητέρα.

-Καλησπέρα γιέ μου. Τι έγινε; Σε ακούω ταραγμένο. Έγινε τίποτα;

Το ένστικτο της μάνας.

Το περιβόλι του ουρανού

-Τίποτα, τίποτα να λίγο ψιλοάρρωστος ήμουνα, χάλασα τον τραχανά που μου έστειλες, αλλά εντάξει τον έφαγα...

-Στη δουλειά τι γίνεται, στη σχολή πώς τα πας;

-Καλά... καλά... πολύ καλά. Να χθες, εεε...

-Τι έγινε χθες; ρώτησε απορημένη αλλά και τρομαγμένη.

-Τίποτα το σημαντικό. Να, ήρθε ένας κύριος στο Ωδείο, ο οποίος έχει ένα κέντρο διασκέδασης και μου πρότεινε συνεργασία. Πολύ καλός και είχε συστάσεις από τον δάσκαλο. Μου είπε ότι έχω ωραία φωνή και άλλα τέτοια και με κάλεσε στο μαγαζί του την Πέμπτη για δοκιμαστικό.

-

-Μητέρα, γιατί δε μιλάς; Τι έπαθες; Καταλαβαίνω ότι έχεις τις αντιρρήσεις σου, αλλά... εντάξει αν είναι να σε στεναχωρήσω δε θα πάω.

-Αγόρι μου είμαι πολύ μακριά για να σε προστατεύσω. Θυμήσου μόνο αυτά που λέγαμε πριν φύγεις και θα με θυμηθείς. Χάραξες μια πορεία, έχεις τη δουλίτσα σου, σπουδάζεις, τι θες και μπλέκεσαι με δαύτους;

Η φωνή της ξεκίνησε ήρεμη και κατέληξε αυστηρή. Ήξερε ότι ποτέ δε θα συναινούσε σε μια τέτοια επιλογή και απόφαση του.

ΑΡΝΗΣΗ

Ήρθε η Πέμπτη. Το μάθημα τελείωσε.

-Δε θα πας στο δοκιμαστικό; ρώτησε η Κυριακή.

-Όχι, όχι, μάλλον δε θα πάω. Δε θα πάω οριστικά. Ξέρεις, να, δεν αισθάνομαι και καλά, θα πάω στο σπίτι να ξεκουραστώ .

Σωστό ή λάθος; Ποιο απ' αυτά τα δυο θα πιστοποιούσε την επιλογή του; Σαν έφτασε στο σπίτι, άναψε το διακόπτη του ηλεκτρικού καλοριφέρ και κατευθύνθηκε στην κουζίνα. Με βιαστικές, αλλά ασταθείς κινήσεις έβαλε το κατσαρολάκι με νερό και τραχανά στο ηλεκτρικό μάτι και κάθισε να περιμένει το βρασμό για να κλείσει το διακόπτη.

Φόρεσε τις πιτζάμες του, έφερε από την κουζίνα το ζεστό φαγητό και ξάπλωσε με αίσθημα ανακούφισης. Η θαλπωρή του κρεβατιού και του ζεστού τραχανά τον τόνωσαν. Χαλάρωσε, τέντωσε τα πόδια, γύρισε στο πλευρό και αποκοιμήθηκε βαθιά. Αύριο το πρωί, νωρίς - νωρίς στη δουλειά και μετά σχολείο.

Τα αργά βήματα του δάσκαλου στην παλιά ξύλινη σκάλα τους μάζεψαν στην αίθουσα. Και η Κυριακή και ο Κώστας έχουν μάθει ότι δεν πήγε στο δοκιμαστικό. Κανένας τους δεν ήθελε να το πιστέψει, κανένας τους δεν ήθελε να το σκέφτεται.

-Μ' έριξες, δεν ήρθες χθες στο μαγαζί. Γιατί;

Είχε έρθει ο επιχειρηματίας, ο άνθρωπος που του πρόσφερε την ευκαιρία. Τι να του πει; Ότι δε συμφωνούσε η μητέρα; Ότι ήταν άρρωστος; Ότι τον πονούσε ο λαιμός του; Ότι ξέχασε;

Ένας μεγάλος κόμπος καρφωμένος στο λαιμό. Ένα βήμα μπροστά. Δύο πίσω.

-Ξέρετε, κύριε, μπορούμε να το αναβάλουμε για λίγες ημέρες, γιατί αισθάνομαι κουρασμένος και...

-Την άλλη βδομάδα ανοίγω. Έχω σχήμα. Είμαι πλήρης. Αλλά με σένα θα έκανα το μπαμ. Ξέρεις τι είναι να βγάζεις ταλέντα... Θα θυμάσαι τον Δημήτρη, τον Στέφανο, τη Γιώτα... Εγώ τους έβγαλα αυτούς και τώρα είναι πρώτες φίρμες. Δεν πειράζει όμως αφού δε θέλεις.

-Αλήθεια τι τραγούδια λες;

Το περιβόλι του ουρανού

-Πολλά, κύριε, αλλά περισσότερο μου αρέσει ο Μητσιάς και τα δυο του τραγούδια το «ΜΗ ΧΤΥΠΙΑΣ» και το «ΚΟΙΤΑΞΕ ΝΑ ΔΕΙΣ».

-Εύχομαι στη ζωή σου να προκόψεις και ίσως να σου παρουσιαστεί κι άλλη μια τέτοια ευκαιρία.

Ο επιχειρηματίας κίνησε να φύγει, ενώ όλο το σκηνικό το παρακολουθούσε ο δάσκαλος και οι δυο συμφοιτητές του.

-Γιώργο, πού πας;

Τον σταμάτησε ο δάσκαλος, πιάνοντας τον από το σακάκι. Μήπως θέλεις τον Κώστα για δοκιμαστικό; Εντάξει δεν έχει τη φωνή του...

-Ας τον δοκιμάσω, δάσκαλε, αν και ήθελα πολύ... και έδειξε με το βλέμμα του τον νεαρό φοιτητή που έτρεμε στην κυριολεξία.

Ο ΚΩΣΤΑΣ

Ο Κώστας πήγε το άλλο βράδυ στο δοκιμαστικό που ήταν Σάββατο και η ορχήστρα είχε την τελική πρόβα. Ξεκίνησε με 2-3 τραγούδια στην αρχή, μετά έγινε τέταρτη, τρίτη, δεύτερη φίρμα, πήρε μέρος στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, έβγαλε δίσκους, έκανε όνομα.

Οι δρόμοι χώρισαν. Ο νεαρός φοιτητής ακολούθησε το επάγγελμα που είχε ξεκινήσει στη μεγάλη εταιρεία, αφού απογοητευμένος αποχώρησε από το σχολείο χωρίς να πάρει ποτέ το πτυχίο του, χωρίς ποτέ να γίνει καθηγητής Ωδικής.

Στο σταντ του «ΛΕΒΕΝΤΗ» βλέπει τον Κώστα. Ποζάρει σε μεγάλο περιοδικό φάτσα-κάρτα. Το αγοράζει, το ξεφυλλίζει, φωτογραφίες πολλές, συνέντευξη του Κώστα στο «σαλόνι».

«Την καριέρα μου την οφείλω σε ένα “ΟΧΙ” ενός φίλου μου και συμμαθητή μου στο ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΩΔΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ», έγραφε η λεζάντα κάτω από μία φωτογραφία του.

Το αυτοκίνητο φτάνει στη μικρή πόλη. Είναι ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ. Η μητέρα έχει κάνει όλες τις ετοιμασίες για τη γιορτή της Ανάστασης. Τον υποδέχθηκε στο σαλόνι του σπιτιού και τον κέρασε γλυκό κουταλιού κεράσι. Ακίνητη κοίταξε ίσια μπροστά της, το κεφάλι σηκωμένο, το σαγόνι χαμηλωμένο στο λαιμό, καμαρωτή, όπως είναι τα υπερήφανα άλογα στις εικόνες. Ήταν ήρεμη, γαλήνια, γνωρίζοντας ότι το παιδί της είχε κάνει τη σωστή επιλογή.

«Κάθε εμπόδιο, για καλό», όπως θα του έλεγε και σήμερα.

Πόσο γρήγορα κυλάνε οι μέρες. Κάποιες φορές πάνε ακόμη πιο γρήγορα. Ρυθμικά σαν ένα μπιτάτο χορευτικό... και άλλες αργά... νωχελικά σαν ένα απαλό κομμάτι μπλουζ.

Και η μουσική; Η μελωδία; Το Ωδείο, το σολφέζ, ο δάσκαλος, η Κυριακή... Όλα αυτά συνθέτουν την αίσθηση που σου δίνει είτε η καλοκαιρινή λιακάδα το πρωί, ή το φθινοπωρινό ψιλόβροχο το απόγευμα. Η μελωδία αλλάζει εύκολα και γρήγορα. Οι νότες πάνε πάνω κάτω, από μια χαρούμενη μελωδία αμέσως μπορείς να γυρίσεις σε μία λυπημένη μελωδία.

Γιατί για σένα γράφτηκε αυτή η μουσική... Εσύ είσαι ο ερμηνευτής... Εσύ έχεις τον πιο δύσκολο ρόλο...

3ο ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

Επαγγελματικοί λόγοι τον έφεραν στην πρωτεύουσα. Για μια στιγμή φάνηκε να ξεχνάει τον σκοπό του ταξιδιού του πάνω στο θαυμασμό του, κοιτάζοντας συνεχώς γύρω του σαν χαμένος.

Προσπέρασε αμέτρητες πόρτες, αναρίθμητα σπίτια μικρά και μεγάλα, έστριψε σε γωνίες ξανά και ξανά μέσα σ' εκείνο το λαβύρινθο των Εξαρχείων, χώθηκε σε σοκάκια και στοές, ενώθηκε με το φασαριόζικο πλήθος που μυρμήγκιαζε τους δρόμους, ώσπου μετά από αρκετή ώρα, το δίπλο αρχοντικό με τα τέσσερα μαρμάρινα σκαλιά εμφανίστηκε μπροστά του σαν εχθροπατημένο.

Στάθηκε απότομα στη γωνία, ακριβώς απέναντι και το κοίταξε διερευνητικά πάνω από τα κεφάλια των περαστικών. Μόνο η ταμπέλα είχε απομείνει και ίσα - ίσα διάβαζες τα γράμματα. «ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1919»

Όλα τα παράθυρα του σπιτιού ήταν κλειστά, και φαρδιές ξύλινες σανίδες ήταν καρφωμένες πάνω τους για να τα κρατάνε ασφαλιστά, σαν επίδεσμοι πάνω από βγαλμένα μάτια.

Ένωσε μια τρύπα να ανοίγεται ακριβώς στο κέντρο της καρδιάς του. Δεν το πιστεύω είπε, άντεξε, υπάρχει ακόμη στην ίδια θέση. Έσπρωξε τη βαριά πόρτα και πέρασε μέσα. Προχώρησε χωρίς να του πει κανείς τίποτα. Δεν υπήρχε γραμματεία να τον ρωτήσει τι θέλει, που θέλει να εγγραφεί, ποιον δάσκαλο θα έχει αυτή τη χρονιά. Δεν υπήρχε πουθενά ψυχή, απόλυτη ερήμωση βασίλευε, το σχολείο έμοιαζε με χώρα από την οποία είχαν περάσει ορδές βάρβαρων κατακτητών.

Ανέβηκε την ετοιμόρροπη ξύλινη σκάλα και με προσοχή μη διακόψει τη μουσική ηρεμία του χώρου βρήκε τη μεγάλη αίθουσα διδασκαλίας. Όλα τα έπιπλα ήταν διαλυμένα, σε λουρίδες κρέμονταν οι κουρτίνες από τα κουρτινόξυλά τους, και σε πολλά σημεία οι τοίχοι ήταν μαυρισμένοι σαν από καπνό μεγάλης πυρκαγιάς.

Ο Μιλτιάδης Κουτούγκος έπαιζε στο πιάνο, ο Κώστας και η Κυριακή κάθονταν δίπλα του και έκαναν ασκήσεις σολφέζ. Κάθισε στην άκρη του μεγάλου πάγκου και σιγοψιθύρισε τις πρώτες νότες.

ΝΤΟ-ΣΙ-ΝΤΟ-ΣΟΛ-ΜΙ-ΛΑ-ΣΟΛ-ΜΙ-ΦΑ-ΡΕ

Από το παλιό πιάνο έβγαινε μια γλυκιά μελωδία που του θύμιζε αξέχαστες στιγμές. Στιγμές νιότης, φρεσκάδας, αλλά και άγχους και αγωνίας για το μέλλον.

Ήθελε να γυρίσει πίσω, έστω για μια στιγμή να βρει τον δάσκαλο, τον επιχειρηματία, τον Κώστα, την Κυριακή, αλλά... Κατέβηκε γρήγορα τα σκαλιά και έφυγε για την Ομόνοια.

Διδότου –Τρικούπη –Πανεπιστημίου.

Άπλωσε το χέρι του και σταμάτησε μια κοντή μεσόκοπη γυναίκα που τύχαινε να περνάει εκείνη την ώρα από δίπλα του φορτωμένη μ' ένα παραγεμισμένο σακί στην πλάτη της.

-Με συγχωρείτε, έκανε κρύβοντας με περισσή ψυχραιμία την αγωνία από τη φωνή του.

Η γυναίκα έδωσε μια για να σιάξει το σακί της στην πλάτη της που ήταν γεμάτο καλαμπόκια και συνέχισε το δρόμο της αργά, εξακολουθώντας να μουρμουρίζει και κουνώντας το κεφάλι της.

Πήρε τον ηλεκτρικό για τον προορισμό του στο ξενοδοχείο όπου διέμενε. Ο ηλεκτρικός αυτή τη φορά έγραφε «ΚΗΦΗΣΙΑ».

Αυτή ήταν η σωστή διαδρομή.

Εκδόσεις schooltime.gr
Τηλ.: 6977554086
e-mail: info@schooltime.gr
website: www.schooltime.gr

«Το περιβόλι του ουρανού» ήταν μία μπουάτ στην Πλάκα της Αθήνας στη δεκαετία του '70. Σήμερα είναι ρεμπετάδικο, στην ίδια θέση απέναντι από την Πύλη του Ανδριανού. Αυτό το κέντρο διασκέδασης ήταν η αφορμή της συγγραφής αυτής της αληθινής ιστορίας, με πραγματικά γεγονότα και αληθινούς ήρωες.

Επειδή στη ζωή πολύ συχνά αναπολούνται μνήμες που έχουν χαράξει σαν κοφτερό ξυράφι τη διαδρομή της, θέλησα μέσα από αυτή την ιστορία να μεταφέρω τις στιγμές και τις σκηνές που έζησε εκείνη την περίοδο ένας νεαρός φοιτητής Ωδείου. Όχι φυσικά στο συγκεκριμένο μαγαζί, το οποίο τελικά δεν είχε την τύχη να το επισκεφτεί – ούτε καν σαν θαμώνας - αλλά την αγωνία, το άγχος και την προσμονή της μεγάλης ευκαιρίας. Κανείς, βέβαια, δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα, αν αυτή η μεγάλη ευκαιρία θα 'βγαινε σε καλό ή σε κακό ή τι θα 'ταν αν ακολουθούσε άλλο δρόμο στη ζωή του.